

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITTEBERG, SÖNNEN, ST. LOUIS

No. 10. }

Oktober 1877.

{ B. Aarg.

Lille Jens og hans Bedstemoder.

En Dag kom lille Jens i Besøg til sin Bedstemor ude paa Landet, hun bo'de saa lunt i det lille Hus, hun eiede nede ved Vandet.

Det var nu den Lilles største Lyst at gæste den gamle Kvinde, hun var en from og ensfoldig Sjæl med friskt, ungdommeligt Munde.

Dg Ingen kunde fortælle som hun om, hvad der stod skrevet i Bogen, den sorte Bog med den slidte Perm, som laa paa Hylben i Krogen.

Hun talte til Jens om Gud Fader mild og ham, hvem vor Frelser vi kalde, han var og en Gang en liden Dreng, men lydig og snil mod alle.

Saa fattigt et Hjem har lille Jens, dog straale hans Dine saa klare, han véd ei, hvad Møje for Far og Mor at mætte sin Børnesfare.

Der sidder han nu saa barneglad ved gamle Bedstemors Side og lytter og spørger og vil Bese om al Ting i Verden vide

Dg Bedstemor klapper hans lyse Lok og Kinder, saa lyse og røde, og tager til sidst i sin gamle Haand hans Fingre, saa smaa og bløde:

"Fortæl nu en Gang, min lille Jens," hun siger med sagte Stemme, "hvordan du gjør, før du lægger dig at sove om Kvælden hjemme?"

"Det skal jeg sige dig, Bedstemor," og Jens til Krogen sig vender og bøier paa Gulvet de unge Knæ og folder de buttede Hænder.

Dg beder andægtig de simple Ord, han lærte tidlig af Moder: "O, Gud velsigne min Far og Mor og lille Søster og Broder.

Dg Gud velsigne min Bedstemor og alle, alle tilsammen, og hjælp mig til at være snil og komme i Himlen. Amen."

Da tog den Gamle Barnet i Favnen, og op til sit Bryst ham lagde, og med en Røst, som skjælvede lidt, hun mildt og inderlig sagde:

"Naar lille Guttien min bliver stor, gid han da aldrig maa glemme den Bøn, han lærte paa Moders Skød, og hvordan han gjorde hjemme!"

Herren hører Bøn.

Rebecka Svensen var en fattig Enke med to smaa Børn. Manden var nylig død og havde Intet efterladt sig til Sines Underhold. Alt saa mørkt og haabløst ud for det naturlige Dø; men Rebeckas Trostøie saa op til de Bjerge, hvorfra Hjælpen kommer, og hun vidste, at hendes himmelske Fader ikke vilde forglemme hende.

Hendes Bert havde sagt hende, at om hun ikke før Ugens Udgang betalte Leien for den lille Stue, hun boede i, skulde den uden Tøven fratages hende. Hun vidste ikke, hvorfra hun skulde tage Penge dertil; men hun stode paa, at Herren vidste det.

Ugen gik, og allerede var Fredags Aften kommen. Paa Lørdag skulde hun enten levere Pengene eller Stuen. Beskymret faldt hun paa sine Knæ med sine to smaa Gutter, Anton og Peder, og bad Herren hjælpe hende. Efter Bønnen sagde hun til den ene af dem: "Nu Peder, læs vort Kapitel i Bibelen for Aftenen."

Peder slog op den hellige Bog. Mærket laa ved 2den Kongernes Bog, det Aste Kap., hvis første Vers indeholder en Fortælling, der meget lignede Rebecka Svensens egen Historie. Der tales nem-

lig om en fattig Enke med to Sønner, som ved en Undergjerning af Profeten Elifa reddedes fra en overhængende Nød. Da Peder havde vundet over det 7de Vers standsede han et Øieblik og udbrød: "Alt, Mamma, hvor den stakkels Moder og de to Gutter maatte være blevne glade, da Oljen saa rigelig forøgedes."

"Ja, derom kunne vi være forvissede," svarede Moderen med et Suk. Hun kunde ikke lade være at tænke paa sin egen sorgelste Stilling, og hvor glad hun skulde blive over en saa uventet Hjælp.

"Jeg ønsker, vi havde levet paa den Tid," faldt lille Anton ind med barnlig Underlighed. "Kanske havde da Profeten vist og saa os en Maade til at betale vor Gjæld paa."

"Men vi have ingen Dø," indvendte Peder noget tvivlende.

"Gud er ikke bunden til en Døkruffe alene," svarede Moderen. "Himmel og Jord ere hans med alt, hvad deri er, og han kan endnu hjælpe os, som han glemmer sin Djener Elifa Hjælp den fattige Profetenke. Thi det hedder om ham, at som en Fader forbarmer sig over Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som ham frygte. Vi ville ikke ophøre med at raabe til ham og at haabe paa hans Hjælp."

Lørdag Morgen brød frem mørk og tung. Peder og Anton vare gaaede til en Nabokone med noget Søm, som deres Moder havde havt for hendes Regning. Da bankede det pludseligt paa Døren. Rebecka skjælvede i hele Legemet; thi hun troede, at det var den strenge Husvert, som kom for at drive hende bort. Det var dog ikke ham, men en for hende aldeles fremmed Person, som efter nogen Tøven ytrede, at han i mange Aar havde været skyldig hendes afdøde Mand en Pengesum, som han nu vilde tilbagebetale med Renter.

Med Forundring, Glæde og Taksigelse modtog Enken de fremraakte Penge, og da

hun talte dem, fandt hun, at de straffe ikke blot til at kunne betale Leien med, men ogsaa til Afhjælpelsen af den mest trykkende Nød for hende og hendes Børn.

Da Peter og Anton kom hjem, viste Moderen dem med glædestraalende Dine de saa uventet erhholdte Benge. Drenge bleve ikke mindre forbausede end hun selv og kunde i Begyndelsen ikke faa frem et Ord, men tilslut brast Peder ud: "Det er jo ligesaa mærkværdigt som Underet med Olien i Kruffen."

Dg Enken og hendes to Sønner faldt paany ned paa sine Knæ og taltede Herren for den modtagne Hjælp.

(Efter Barnvænningen.)

Luther som Lærer.

(med Billede)

Den 31te Oktober feire vi i vor lutherske Kirke Reformationsfest til Minde om den store Guds Gjerning, som han udførte ved sin Tjener Luther, og som tog sin Begyndelse den 31te Oktober 1517. Lader os aldrig glemme, hvilken stor Guds Naade mod hans Kirke dette var, at Guds rene Ord og Sakramenter atter bleve gjengivne hans Kirke, og at vi trods alle Forvildelser i disse sidste Tider ogsaa nyde Betsignelsen heraf. Lader os derfor ret med Fliid holde vor Reformationsfest, at vi ogsaa derved kunne opfordres desto mere til at skønne paa denne Guds Naade, takke ham af Hjertens Grund og "holde fast ved det, vi have, at Ingen skal tage vor Krone." Kunne I, kjære Børn, ikke holde denne Fest i Kirken, saa holder den i Skolen og hjemme, og beder Lærere og Fader og Moder ret forklare Eder dens Betydning.

At I nu kunne mindes herom, giver "Børnebladet" Eder nedenstaaende Billede, der hensætter Eder midt i Reformationstiden og fremstiller for Eder, hvorledes Luther holder Forelæsninger over Skriften for sine Disciple. I synes vel,

det er en underlig Klædning, Luther har paa. Det er en Munkesappe. Flere af Eder have vel hørt, at der under et Tordenveir, hvorved en af Luthers Venner blev ihjelslaaet ved hans Side af Lynilden, og han selv blev kastet til Jorden, overkom ham en saadan Skræk, at han lovede den hellige Anna at blive en Munk og gaa i Kloster. Dette hørte nemlig ogsaa med til den romerske Kirkes fordærvelige Bildfarelser, at den lærte, at man kunde fortjene sig det evige Liv ved et saadant Liv efter Bud, som Menneſter havde fundet paa. Derved affatte de Kristus, der er os givet, at vi alene ved ham skulle blive salige, og gjorde Menneſket til sin egen, ja ogsaa til Andres Frelser. Luther søgte nu ogsaa med stort Alvor ved Munkesøvelser at blive salig. Han siger derom:

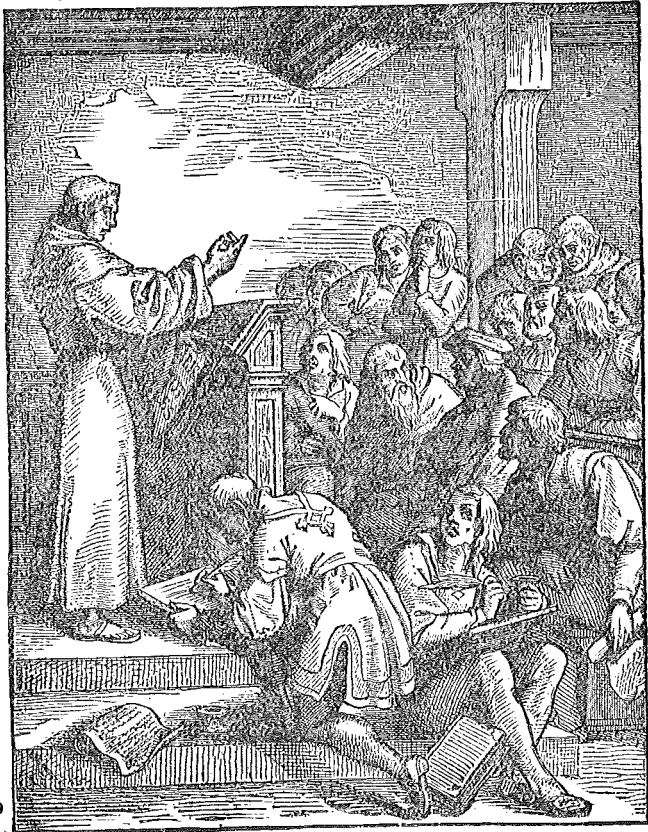
"Jeg for min Person har vilst med stor Fliid og Iver holdt mine Ordensregler. Jeg har ofte fastet mig syg og næsten til-døde. Jeg lagttog alle Forstrifter nøle. Man lærte os, at vi ved Gjerningerne fyldestgjøre og altsaa ved de blotte Gjærninger som saadanne skulde fortjene Syn-dernes Forladelse, fordi dette stemte med den guddommelige Retfærdighed. Jeg bemøiede mig med den største Iver for at blive retfærdig ved mine Gjærninger; jeg spiste og drak ikke, jeg sov ikke, jeg frygtede for Guds Vredes yderste Dag og for Helvede. Jeg søgte overalt Hjælp. Jeg paa kaldte den hellige Jomfru Maria og den hellige Kristof. Og jo mere jeg bemøiede mig, desto mere har jeg ophobet Afgudert. Da tabte jeg den saarede Kristus, og, naar jeg saa ham, saa havde jeg en Afsty for hans Ansigt. I derfor, som ikke have været plagede i denne skrækfællige Fernovn, siger Gud Tak og værer taknemlige for denne store Betsjærning! Bliver faste ved denne allersandeste og reneste Læres Endrægtighed! Thi dermed stemmer den hellige Skrift og Profeterne overens, som Petrus siger: "Denne

Jesús gibe alle Profeterne det Vidnesbyrd, at hver den, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn.””

Dog, Gud véd at finde Sine, saa Lyset opgaar for dem midt i Mørket. Og saa Luther bragte han ved Bibelen, som Luther fandt i Klosterbibliotheket, og der ved, at en gammel Munk henviste ham

til den 3die Artikels Ord: ”Jeg tror Syndernes Forladelse,” til den glade Bished, at han i Kristo havde en Frelser, der havde forløst ogsaa ham fra alle Synder, fra Døden og fra Djevlelsens Magt. Nu hedte det ogsaa hos ham: ”Jeg tror, derfor taler jeg.”

I denne herlige og salige Gjerning se I ham paa vort Billede. Endnu kan

man se det paa det mavre Ansigt, at ”dersom det havde varet længere, havde han martret sig til døde.” Men at han taler Ord, som gaa til Hjertet, kan man se hos alle Tilhørerne, der dels hænge ved hans Læber og tage Ordene af Munden paa ham, dels strax nedskrive dem i deres Bøger, at de til alle Tider kunne eie

og have dem. Melancthon siger herom: ”Derefter har han begyndt paa at udlægge Brevet til Romerne, dernæst Salmene. Disse Skrifter har han forklaret saaledes, at det var, som naar efter en lang bælmoik Nat et nyt Lærdoms Lys bryder frem, som alle fromme og lærde Folk have dømt derom.”

Led os ikke i Fristelse!

Naar vi have vore Synders Forladelse, da ere vi lykkelige Mennesker; thi da have vi en god Samvittighed, og, hvor Syndernes Forladelse er, der er ogsaa Liv og Salighed. Derfor er et Kristensbarn et rigt og saligt Barn. Dets Fred med Gud er et Gode, for hvilket et ulykkeligt Menneske, der ikke tror paa Kristus og derfor har en ond Samvittighed, vel gjerne hengav alle sine Statte, naar det

kun dermed kunde tilkjøbe sig den. Men lykkelige Mennesker er Djævelen med alle dem, som staa i hans Tjeneste, en Fiende af. At forstyrre vor Lykke, det er hans Lyst, og af lykkelige Kristne at gjøre ulykkelige Affaldne, derefter tragter han.

Derfor maa paa Bonnen om Syndernes Forladelse ogsaa følge Bonnen: "Led os ikke i Fristelse!" Nu vide I Alle, at Gud er ikke nogen Frister til det Onde,

“Han frister Iugen,” som Jakob siger (1, 13). Derfor kan heller ikke denne Bøn have en saadan Mening, som om vi dermed vilde bevæge den kjære trofaste Gud til at lade os være i Fred og ikke igjen gjøre dem ulykkelige, som han isorveien havde gjort lykkelige. Men dette er Meningen, at han maa staa os kraftig bi imod Djævelen og hans Tjenere, at vi ikke af dem skal berøves vor Lykke. Men blandt Djævelens Tilhængere er ogsaa fremfor Alle Een, som uadskillelig følger os ligetil Graven, som staa op og gaar tilfjængs med os, sætter sig tilbords med os, gaar med os i Skolen og til Kirken og altid kun tænker paa, hvorledes han igjen kan lokke os over i Djævelens Rige. Denne Følgesvend er den gamle Adam, vort eget Kjød, vor egen onde Begjærlighed. I sig selv har derfor enhver Kristen den største Fare, for sig selv maa han ret nøle staa paa Vagt. Sorgløs at henleve sine Dage og gjøre, hvad der behager ham, det kan heller ikke et Kristenbarn gjøre, naar han vil blive salig.

Skulde nogen af mine smaa Læsere tænke, at jeg gjør den gamle Adam for slem, saa farlig er han dog ikke, da maa jeg for det Første minde om det Guds Ord, som siger: “Hver fristes, naar han drages eller loffes af sin egen Begjærlighed” (Jac. 1, 14). Dernæst maa jeg bede dig, kjære Barn, at du givder Agt paa dig selv, om du ikke ogsaa daglig finder det saa. Du, Hans, gaar forbi Naboens Have, du ser de deilige Æbler deri modne, og du har ingen. Sig, hvad rører der sig da i dig? Fredrik gaar ganske rolig sin Vej; da hører han Johnny spotte og skjælde ham ud. Fredrik, hvad føler du da? Anna kommer i Skolen; der sidder Marie i en ganske ny, kostbar Klædning, medens Anna har en tarvelig Kjøle. Sig oprigtig, kjære Anna, rører der sig da intet Ondt i Hjerte?

Anledning til saadanne Fristelser til

Lyst, Tyveri, Brede og Hævn, Skjældsord, Misundelse, Hovmod og andre Synder faar vort onde Kjød daglig fra Verden, som ganske og villigen tjener Djævelen. Men fordi vi nu i dette Liv aldrig bringe det dertil, at vi blive ganske fri for og ikke mere føle saadanne vort Hjertes onde Lyster, derfor bede vi Gud, at han vil bevare og styrke os, at vi dog overvinde dem og beholde Seier. Dertil hjælpe Gud Eder og mig, at vi dog tilsidst maa komme did, hvor vi ikke mere kunne fristes, i Guds deilige Himmel! Amen.

Saa snart vi betræde Himmelveien, viser sig tilhøre en sjøn Kvinde, den søde Verden, der loffer med det deilige Æble; tilvenstre en hæsleg Kvinde, den bitre Verden, og forfærdet med det forhadte Kors.

Paa en glat Vej glider man, paa en torne fuld og stenet Vej snubler vi; men paa begge falder man lige let.

Den Sang, som Djævelen synger for Menneskene, har 3 Love. Den første hedder: “Synd!” den anden: “Bliv ved at synde, du har endnu lang Tid til at omvende dig!” den tredje: “Fortvivl, du har ventet for længe, du har ei Noget at trøste dig med, du er fordømt!” det er Sangen om Enden.

Fire Trin til Jesus.

Den tolvårige Flora M. ønskede at blive en Kristen. Hendes Hjerter var bevæget under Erkjendelsen af Synden.

I mange lange Dage var hun denne Byrde i al Stillehed. Hun tænkte, at hun ikke kunde tale med Noget derom. Paa sine bøiede Knæ havde hun flere Gange bedet om Fred; men alligevel vilde ikke Lys og Fred komme ind i hendes lille Hjerter. “Åh, om jeg vidste, hvorledes jeg skulde komme til Troen,” sagde hun til sig selv. “Dg vor Præst, som siger,

at det er saa let. Om jeg kunde spørge ham." Men nei, dette vovede hun ikke. Endelig faldt en Tanke hende ind. "Om jeg ikke kan tale med ham, kan jeg idetmindste skrive et lidet Brev."

Ifte lidet forundret blev den sølvhaarede gamle Lærer, da han fandt et lidet Brev, skrevet med en velbekjendt Barne-stil, i den store Bibel, som laa i hans Studerværelse. Da han havde læst det, fyldtes hans Dine med Glædestaarer. "Det kjære Barn," tænkte han, "hvad skal jeg kunne skrive til hende?" Og inden han svarede, maatte han selv som et lidet Barn gaa til sin himmelske Fader for at udbede sig Naade og Visdom fra oven. Derpaa skrev han og begyndte med Floras eget Spørgsmaal: "Hvorledes skal jeg komme til Jesus?" Svar: Dnsket om at komme nu er det første Trin.

Erkjendelsen af Synd og Fare samt Trang til hans Hjælp, er det andet Trin.

Vissheden om at han er baade villig og mægtig til at frelse og hjælpe netop mig, er det tredje Trin.

Derpaa at bede ham om at gjøre for og med mig, hvad jeg umuligt kan gjøre selv, er det fjerde Trin.

Saaledes er der fire Trin til Jesus. Kanste kunde jeg have sagt, at der er blot eet Trin, og det er meget kort. Af Hjertet fremkommer den Bøn: "Gud, misgunde dig over mig, Synder!" og paa Bønnens Binger flyver Sjælen til Frelseren sigende:

Herre, tag mit onde Hjerter,
Tag det du, og to det rent.

Det synes mig at være den simpleste, eneste, korte Bøi til Jesus. Maatte min elskede lille Flora finde den."

Flora læste dette Brev med Dymærksomhed. "Jeg tror, at det tredje Trin er vanskeligt for mig," sagde hun. "Jeg kjender til det første og andet og ligesaa det fjerde. Af, jeg vil tro, at han er mægtig og villig til at frelse og saa mig. Men Herre, hjælp min Bantro!"

Dg se, det varede ikke længe, førend Flora kunde tage ogsaa det tredje Trin. Hun havde faaet Svar paa sit Hjertes Spørgsmaal, hvorledes hun skulde komme til Jesus. Og nu sagde hun med glædestraalende Dine til sin graahaarede Ven og Lærer: "D, det var virkelig en let Bøi."

"Salige ere alle de, som hungre og tørste efter Retfærdighed." Herren har givet dem et bestemt Løfte, at "de skulde mættes."

Gud synes ei om at vente.

En liden fire Mars gammel Gut solte sig ganske træt udpaa Aftenen. Han gik da, som han havde lært, til sin Moder for sammen med hende at bede sin Aftenbøn, inden han gik til Sengs. "Vent en liden Stund, Ernst," sagde hans Moder, "jeg maa først skrive dette Brev." Drengen ventede taalmodig en Stund. Kommen tilbage til sin Moder, sagde han: "Mamma, er ikke Bønnen mere nødvendig end at skrive et Brev? Gud synes ei om at vente." Ernsts Moder lagde da hurtigt sit Brev tilside og Bønnen fik sin rette Plads.

Katekismespørgsmaal.

Henrik og Martin havde faaet 6 Uebler hver. Men allerede den første Aften var Henrik færdig med alle. Martin derimod havde endnu alle sine paa 1 nær. Nu saa Henrik en Stund paa sin Broders Uebler, og det Dnske vorte sig i ham, at han ogsaa havde disse. Men med Et sagde han: "Kjære Martin, læg dine Uebler paa et Sted, hvor jeg ikke kan finde dem!"

Hvilket Bud havde Henrik allerede overtraadt? og hvilket andet Bud var han bange for at komme til at overtræde?

Dløsning paa

a) Regnestykket i No. 9: Frits var 12 Aar, Faderen 48 Aar.

b) Gaaden i Do.: Døden, Kristus.

“Børnens Jubeloffer.”

Ogsaa I, kjære Børn, have vel hørt om Jubeloffet, som vi til Sommeren, om Gud vil, skulle fejre, og om Jubeloffer, som vi i den Anledning gjerne vilde yde. Gud har nu snart ladet vort Kirkesamfund bestaa i 25 Aar, han har i den Tid saa rigelig velsignet os, sendt os saamange retstafne Lærere med sit rene Ord baade i Kirke og Skole, velsignet os med Læreaanstalter, der har baaeret rige Frugter til Velsignelse for Gamle og Unge, samlet os i store Skarer her i dette Land om det Bedste, vi har her paa Jorden, Herrens rette Ord og Sakramenter, ja ladet vort kjære Kirkesamfund i disse 25 Aar vore fra en liden Plante til et stort Træ, der udbreder sine Grøne viden om. Saaledes har Herren velsignet iblandt os deres Bøn og Arbejde, der have haat Hjerte for hans Riges Sag og derfor villigen ofret til Skole og Kirke. Derfor ville vi holde Jubelfest og ydmyggeligen takke Herren, som lagde saa stor Velsignelse til vor ringe Gjerning. Derfor ville vi nu frembære ham vort Jubeloffer og opmuntre hverandre dertil, at vore Planteskoler for hans kjære Kirke iblandt os fremdeles kunne bestaa, den tykkende Gjæld, hvorunder de lide, betales, ja de med Guds Hjælp sættes end bedre istand til at udføre sin store Gjerning iblandt os til at uddanne ret mange troe Arbejdere i Herrens store Høst. Herren give alle os Eldre Naade til isandhed at være med at fejre saadan Fests og frembære vort Offer for ham!

Men saa tænkte jeg, at ogsaa I, kjære Børn, gjerne vilde være med. Det er jo særskilt for Eder, vi arbejde med vore Læreaanstalter, at Guds rette Ord maatte indpræntes Eder og bevares for Eder og lyse for Eder paa al Eders Vej, i Livets og i Dødens Strid, og I komme til her og hilstet at nyde alt det Herlige, Gud kaldte Eder til i Daaben. Saa vide vi ogsaa, hvor høit Gud elsker Eder, naar I staa i Eders Daabsnaade, hvorledes Eders Engle staa for den himmelske Faders Ansigt, hvad Velbehag han har i Eders hjertelige barnlige Bønner i den Herres Jesu Navn og Eders Barneoffer af et villigt Hjerte. Glemmer da heller ikke I at bede for Guds Kirke blandt os, bede for Eders Præster og Lærere, bede for vore Læreaanstalter, for Lærerne der og den vigtige Gjerning, de have ogsaa for Eder, og for alle dem, som derfra skulle gaa ud til Eder med Frelsens og Fredens store Bud! Glemmer heller ikke I vor Jubelfest og vort Jubeloffer! Bede Gud dertil berede og oplade Hjertene baade hos Eder selv og Andre! Hvor mørkt og tungt vil det blive for Eder, naar Herrens rette Ord skulle tages fra os, Kirker og kristelige Skoler forfalde og fattes

Lærere! Men hvor godt og velsignet for Eder, naar Herrens Kirke iblandt os ogsaa i Fremtidens Dage kunde blomstre som en deilig Herrens Have og udbides mere og mere, Herrens Ord troste Eder i al Livets Nød, styrke Eder under alle dets Fristelser til den rette Troens gode Strid, I bevares som Guds kjære Børn med al hans Velsignelse og Naade over Eder i Kristo Jesu, vor kjære Frelser, og saa hilstet blive Guds Arvinger og Kristi Medarvinger til den evige Rigdom, Salighed og Herlighed i Himlene!

Giver da ogsaa I, kjære Børn, Allesammen under hjertelig Bøn til Gud i Jesu Navn Eders lille Eskjærv! Vi ville saa gjerne have Eder med baade i Bøn og Arbejde. Vi vide, at medens de Børn kunne give Dalere, saa kunne I forstørstedelen kun give Cents. Men Gud kjender vor Evne og ser paa Hjertelaget, og I vide, hvor høit han prisfe den fattige Enkes lille Eskjærv. Han vil ogsaa for Jesu Skyld rigeligen velsigne det Lille, naar I bede ham derom. Været nu ogsaa kun ret samdrægtige heri, saa skulle de mange Vække smaa blive til en stor Aa. Giv de 11,000, som holdes dette vort lille Blad, kun 10 Cents hver, saa er det dog allerede 1100 Dollars, og i de fleste Huse er der nu vel flere af Eder, mine kjære Smaa, som ere sammen om et Exemplar af Bladet. I kunne dog ialfald give 10 Cents hver, og mange af Eder Mere. Og saa have vi Eders Bønner og Eders opmuntrende Exempel ogsaa for Andre.

Kunde I nu ikke Alle blive enige om paa Reformationsfesten den forstkommende 31te Oktober at yde et saadant Jubeloffer? Bede Forældre og Lærere hjælpe Eder til at saa fejret den Fests og frembaaret Eders Offer. Siden kunde I jo ogsaa give. Tænk f. Ex. paa, hvad Sum det vilde blive, om hver af Eder gav 5 Cents Maanedens, indtil vi i Juni har vor Jubelfest! Men ialfald glemme Ingen af Eder et lidet Offer den 31te Oktober! I kunne da saa Eders Lærer eller Agenten for "Børneblad" til at indsende Pengene for Eder. Alt, hvad der saaledes fra Eder, kjære Børn, maatte indsendes til vore Læreaanstalter inden næste Juni Maaned, ville vi kalde "Børnens Jubeloffer". Jeg skal gjerne modtage dette og koitere for Summerne i "Børneblad", derefter oversende Kassieren for det Distrikt, hvorfra Ofret er kommet, Beløbet.

Gud lægge sin Velsignelse til vort lille Blad og lade ogsaa det tjene til at vække Eders Hjerte for den Herre Jesum og hans Rige! Han lægge ogsaa sin Velsignelse til denne Høndelse til Eders Barnehjerte, at de maa vækkes til Bøn ogsaa for denne Sag, og at "Børnens Jubeloffer" heller ikke maatte blive saa ganske lidet! Eders Ven i Herren J. B. Frich.